

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 64

Rozeslána dne 2. září 1999

Cena Kč 17,-

O B S A H:

187. Zákon, kterým se mění zákon č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže
 188. Zákon, kterým se mění zákon č. 58/1995 Sb., o pojišťování a financování vývozu se státní podporou a o doplnění zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 60/1998 Sb.
 189. Zákon o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy)
 190. Zákon, kterým se mění zákon č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, ve znění pozdějších předpisů
 191. Zákon o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů
 192. Nález Ústavního soudu ze dne 16. června 1999 ve věci návrhu na zrušení § 202 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů
-

187

ZÁKON

ze dne 28. července 1999,

**kterým se mění zákon č. 273/1996 Sb.,
o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se mění takto:

1. V § 1 odstavec 3 včetně poznámky pod čarou č. 1) zní:

„(3) V čele Úřadu je předseda, kterého na návrh vlády jmenuje¹⁾ prezident republiky. Nikdo nemůže být jmenován do funkce předsedy Úřadu více než dvakrát.

¹⁾ § 27 odst. 4 zákoníku práce.“

2. V § 1 se doplňují odstavce 4 až 8, které znějí:

„(4) S funkcí předsedy Úřadu je neslučitelné členství v politické straně nebo v politickém hnutí.

(5) Funkční období předsedy Úřadu je 6 let.

(6) Prezident republiky může odvolat předsedu Úřadu na návrh vlády. Předseda Úřadu se může této funkce vzdát.

(7) Výkon funkce předsedy Úřadu končí

a) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemně vyhotoveného odvolání z funkce nebo

písemně učiněného vzdání se funkce anebo pozdějším dnem uvedeným v doručeném odvolání nebo vzdání se funkce,

b) uplynutím jeho funkčního období,

c) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jímž byla jeho způsobilost k právním úkonům omezena, nebo

d) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl odsouzen pro úmyslný trestný čin.

(8) Předsedu Úřadu lze odvolat z funkce, jen

a) nevykonává-li funkci po dobu delší než 6 měsíců, nebo

b) narušuje-li závažným způsobem důstojnost své funkce anebo narušuje-li nezávislost a nestrannost Úřadu.“

Čl. II

U předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který vykonává funkci ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, začíná běžet šestileté funkční období podle § 1 odst. 5 zákona č. 273/1996 Sb., ve znění tohoto zákona, dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

188

ZÁKON

ze dne 28. července 1999,

kterým se mění zákon č. 58/1995 Sb., o pojišťování a financování vývozu se státní podporou a o doplnění zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 60/1998 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 58/1995 Sb., o pojišťování a financování vývozu se státní podporou a o doplnění zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 60/1998 Sb., se mění takto:

1. § 1 včetně nadpisu a poznámky pod čarou č. 1) zní:

„§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje státní podporu

- a) pojištění vývozních úvěrových rizik, jimiž se rozumí
1. pojištění krátkodobých vývozních úvěrů proti nezaplacení v důsledku teritoriálních nebo kombinovaných teritoriálních a tržně nezajistitelných komerčních rizik,
 2. pojištění dlouhodobých vývozních úvěrů proti nezaplacení v důsledku teritoriálních nebo kombinovaných teritoriálních a tržně nezajistitelných komerčních rizik nebo nezaplacení v důsledku tržně nezajistitelných komerčních rizik,
 3. pojištění investic českých právnických osob v zahraničí proti riziku zamezení převodu výnosů z investice, vyvlastnění nebo politicky motivovaného násilného poškození,
 4. pojištění vývozců proti ztrátám spojeným s přípravou a realizací obchodních činností,
 5. pojištění úvěrů poskytnutých výrobcí nebo vývozci na financování výroby určené pro vývoz proti riziku nesplacení úvěru v důsledku neschopnosti výrobce nebo vývozce splnit podmínky smlouvy o vývozu,
 6. pojištění bankovních záruk nebo jiných služeb poskytnutých bankou vývozce zahraniční osobě za vývozce proti riziku nesplnění smluvních závazků vývozce ze smlouvy o vývozu,
 7. pojištění rizik kurzové ztráty české koruny vůči cizím měnám vzniklé v případě pojistného plnění v důsledku rozdílu kurzu platného při

sjednání pojistné smlouvy a kurzu platného při výplatě pojistného plnění, nebo

8. zajišťovací činnost¹⁾ vůči zahraničním úvěrovým pojišťovnám ve vztahu k pojištění poskytnutému podle bodů 1 až 3 v souvislosti s účastí vývozce na dodávkách zboží nebo poskytnutí služeb dovozci uskutečněných zahraniční osobou, a to v rozsahu podílu vývozce na těchto dodávkách,

b) financování vývozu formou

1. financování vývozních úvěrů a poskytování finančních služeb s vývozem souvisejících, včetně financování místních nákladů nezbytných pro uskutečnění vývozu v zemi sídla nebo trvalého pobytu dovozce, za podmínek zvýhodněných oproti tržním podmínkám, zejména z hlediska doby splatnosti závazků dlužníka nebo závazků vývozce nebo výrobce a z hlediska výše úrokových sazeb (dále jen „zvýhodněné financování“), nebo
2. dotování části úrokových rozdílů vzniklých vývozcům z nižších úrokových výnosů jimi poskytovaných vývozních dodavatelských úvěrů se splatností delší než dva roky ve srovnání s úrokovými náklady vývozců spojenými s financováním těchto úvěrů (dále jen „úhrada úrokových rozdílů“).

¹⁾ § 6 a § 7 odst. 2 zákona č. 185/1991 Sb., o pojišťovnictví.“

Dosavadní poznámky pod čarou č. 1) a č. 1a) se označují jako poznámky pod čarou č. 1a) a č. 1b), a to včetně odkazů na poznámky pod čarou.

2. V § 2 písmeno u) zní:

„u) pojistnou angažovaností souhrn hodnot pojištěných vývozních úvěrových rizik z pojistných smluv v nominální výši včetně úroků a smluvních poplatků a ze zajišťovací činnosti, snížený o hodnotu rizik, která již zanikla, a hodnot smluv o příslibu pojištění ve výši 50 % jejich nominální hodnoty,“.

3. V § 2 se za písmeno v) vkládá nové písmeno w), které zní:

„w) zahraniční úvěrovou pojišťovnou zahraniční právnická osoba poskytující osobám vyvážejícím ze země svého sídla obdobné druhy pojištění jako

Exportní garanční a pojišťovací společnost, a. s., (dále jen „exportní pojišťovna“),“.

4. V § 2 se na konci písmene z) tečka nahrazuje čárkou a doplňuje se písmeno aa), které zní:

„aa) místními náklady vydaje na služby a zboží, které je nutné vynaložit v souladu se smlouvou o vývozu nebo smlouvou mezi dovozcem a zahraniční osobou buď pro uskutečnění vývozu, nebo pro dokončení projektu nebo díla v zemi sídla nebo trvalého pobytu dovozce, na kterých se vývozce účastní v souvislosti se smlouvou o vývozu a které nebudou financovány za výhodnějších podmínek, než jsou podmínky, za kterých bude financován vývozní úvěr, přičemž jejich výše nesmí překročit výši hotovostní platby placené dovozcem vývozci v souladu se smlouvou o vývozu.“.

5. V § 3 se odstavec 1 zrušuje.

Dosavadní odstavce 2 a 3 se označují jako odstavce 1 a 2.

6. V § 3 odst. 2 větě první se slova „Exportní garanční a pojišťovací společnost, a. s., (dále jen

„exportní pojišťovna“)“ nahrazují slovy „exportní pojišťovnou“.

7. V poznámce pod čarou č. 5a) se na konci doplňuje tento text:

„Opatření České národní banky č. 193/1998 Sb., kterým se stanoví zásady klasifikace pohledávek z úvěrů a tvorby opravných položek k těmto pohledávkám.“.

8. V § 6 odst. 1 se na konci věty páté doplňují tato slova včetně poznámky pod čarou č. 9a): „s výjimkou ustanovení o složení statutárního orgánu^{9a)}“

^{9a)} § 8 odst. 2 a 3 zákona č. 21/1992 Sb., ve znění zákona č. 16/1998 Sb. a zákona č. 165/1998 Sb.“.

9. V § 8 odst. 5 větě druhé se slova „následující kritéria“ nahrazují slovy „alespoň jedno z následujících kritérií“.

Čl. II

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

189

ZÁKON

ze dne 29. července 1999

**o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze
a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy)**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

**ČÁST PRVNÍ
NOUZOVÉ ZÁSoby ROPY
A ŘEŠENÍ STAVŮ ROPNÉ NOUZE**

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje způsob vytváření, udržování a použití nouzových strategických zásob ropy a ropných produktů určených pro zmírnění nebo překonání stavů nouze vzniklých z jejich nedostatku (dále jen „nouzové zásoby ropy“), postupy pro řešení stavů nouze vzniklých z nedostatku ropy a ropných produktů a úkoly orgánů státní správy v této oblasti.

§ 2

Vytváření a udržování nouzových zásob ropy

(1) Nouzové zásoby ropy jsou státními hmotnými rezervami.¹⁾

(2) Výše nouzových zásob ropy musí, počínaje sedmým rokem ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, trvale dosahovat úroveň průměrné devadesátidenní spotřeby vybraných ropných produktů České republiky v předcházejícím kalendářním roce, ne však méně, než činí výše devadesátidenních průměrných čistých dovozů ropy a ropných produktů České republiky. Čistým dovozem ropy a ropných produktů České republiky se rozumí dovozy ropy a ropných produktů snížené o uskutečněné vývozy ropy a ropných produktů.

(3) Nouzové zásoby ropy vytváří a udržuje Správa státních hmotných rezerv (dále jen „Správa“) ve vybraných ropných produktech; může je až do 60 % výše stanovené podle odstavce 2 nahradit zásobami ropy nebo ropných poloproduktů.

(4) Za vybrané ropné produkty se považují

- a) automobilová a letecká paliva benzinového typu,

- b) velmi lehké topné oleje, motorová nafta, petrolej a letecká paliva petrolejového typu,
c) topné oleje.

(5) Ropou nebo ropnými poloprodukty je možno nahradit vybrané ropné produkty v takovém poměru, v jakém je celkové množství zpracované ropy a ropných poloproduktů k celkovému množství z nich vyrobených vybraných ropných produktů v rafineriích České republiky v předchozím kalendářním roce.

(6) Seznam, přesnou specifikaci ropy, ropných poloproduktů a vybraných ropných produktů a způsob výpočtu průměrných čistých dovozů podle odstavců 2 a 7 a podmínky skladování stanoví Správa vyhláškou.

(7) Do nouzových zásob ropy se nezapočítávají zásoby

- a) nacházející se v ropovodech, produktovodech, železničních nádržkových vozech, cisternových přepravnících a v zásobnících čerpacích stanic,
b) určené pro potřeby ozbrojených sil České republiky,
c) představující nevyčerpatelné technologické náplně skladovacích zařízení.

§ 3

Skladování nouzových zásob ropy

(1) Nouzové zásoby ropy se skladují ve skladovacích zařízeních a lze je skladovat společně s jinými druhy zásob. Skladovacím zařízením se rozumí samostatná nádrž, nádržový blok, sklad, technologický výrobní celek, případně jiný objekt splňující technické a ekologické podmínky pro dlouhodobé skladování ropy nebo ropných produktů.

(2) Stavby skladovacích zařízení, produktovodů a ropovodů určených ke skladování a přepravě nouzových zásob ropy se považují za veřejně prospěšné stavby.²⁾

(3) Nouzové zásoby ropy na území České republiky mohou být skladovány pouze držitelem koncesované živnosti nebo držitelem oprávnění k hornické činnosti pro skladování ropy v přírodních horninových strukturách a podzemních prostorech.

¹⁾ Zákon č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv, ve znění zákona č. 272/1996 Sb.

²⁾ Zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

(4) Vláda je oprávněna udělit souhlas ke skladování nouzových zásob ropy na území jiného státu, který je členem Evropské unie, pokud s tímto státem uzavře dohodu o nebránění dovozu těchto zásob do České republiky v případě potřeby.

§ 4

Stav ropné nouze

(1) Stav ropné nouze vzniklý z nedostatku ropy a ropných produktů (dále jen „stav ropné nouze“) vyhláší vláda nařízením, jestliže průměrný měsíční dovoz ropy a ropných produktů do České republiky je natolik snížen oproti průměrnému měsíčnímu dovozu v předcházejícím kalendářním roce nebo lze důvodně očekávat takové jeho snížení, že nepříznivé následky z toho plynoucí nelze odstranit nebo jim zamezit bez přijetí opatření podle tohoto zákona.

(2) Pominou-li důvody, pro které byl vyhlášen stav ropné nouze, vláda nařízením stav ropné nouze odvolá.

(3) Návrh na vyhlášení a odvolání stavu ropné nouze předkládá vládě předseda Správy.

(4) Vyhlášení a odvolání stavu ropné nouze vláda oznamuje v hromadných sdělovacích prostředcích.

§ 5

Opatření k omezení spotřeby ropy a ropných produktů

(1) K omezení spotřeby ropy a ropných produktů je vláda v nařízení vydaném podle § 4 odst. 1 oprávněna

- a) omezit maximální rychlosti jízdy motorových vozidel na pozemních komunikacích,
- b) omezit používání některých druhů, kategorií a tříd silničních motorových vozidel v určitých dnech nebo pro určitý druh přepravy,
- c) omezit nebo zakázat ve stanovených dnech používání silničních motorových vozidel se sudými nebo lichými koncovými čísly státních poznávacích značek,
- d) omezit používání drážních motorových vozidel,
- e) omezit obchodní leteckou dopravu, letecké práce a další letecké činnosti,
- f) omezit otevírací doby čerpacích stanic a zakázat prodej pohonných hmot do nádob,
- g) stanovit regulační opatření pro čerpání zásob ropy a ropných produktů u rozhodujících dodavatelů,
- h) zavést přidělový systém, nebo
- i) dočasně omezit nebo zakázat vývozy ropy a ropných produktů.

(2) Opatření podle odstavce 1 písm. e) v mezinárodní obchodní letecké dopravě nabývají účinnosti až

uplynutím 30 kalendářních dnů ode dne vyhlášení stavu ropné nouze.

(3) Opatření podle odstavce 1 lze použít za stavu ohrožení státu a za válečného stavu jen v rozsahu, který neohrozí obranu státu.

§ 6

Použití nouzových zásob ropy

(1) Za stavu ropné nouze mohou být nouzové zásoby ropy použity pouze se souhlasem vlády, která současně stanoví termín zpětného doplnění použitých zásob.

(2) Použitím nouzových zásob ropy za stavu ropné nouze se rozumí jejich prodej, půjčka nebo převod práva hospodaření.

(3) Návrh na použití nouzových zásob ropy předkládá vládě předseda Správy.

§ 7

Informační povinnost

Za stavu ropné nouze a v obdobích, kdy je průměrná měsíční dodávka ropy a ropných produktů do České republiky snížena o více než 7 % oproti průměrné měsíční dodávce v předcházejícím kalendářním roce, jsou dovozci, zpracovatelé a distributoři ropy a ropných produktů povinni předávat Správě informace o svých dovozech, vývozech a zásobách ropy a ropných produktů a o jejich zpracování, a to na vyžádání Správy a ve lhůtách v tomto vyžádání stanovených.

§ 8

Kontrola

Kontrolu dodržování opatření stanovených podle § 5 odst. 1 provádí

- a) Policie České republiky, jde-li o opatření podle § 5 odst. 1 písm. a), b) a c),
- b) Drážní úřad, jde-li o opatření podle § 5 odst. 1 písm. d),
- c) Úřad pro civilní letectví, jde-li o opatření podle § 5 odst. 1 písm. e),
- d) Česká obchodní inspekce, jde-li o opatření podle § 5 odst. 1 písm. f), g) a h).

§ 9

Působnost Správy v oblasti vytváření nouzových zásob ropy a hospodaření s nimi

Správa

- a) odpovídá za vytváření a udržování nouzových zásob ropy ve výši a termínu stanoveném v § 2 odst. 2,
- b) v případě výrazného omezení nabídky na světovém ropném trhu, které by mohlo mít nepříznivé

následky pro Českou republiku, navrhuje vládě potřebná opatření,

- c) provádí jedenkrát ročně kontrolu kvality a množství nejméně 30 % nouzových zásob ropy a ropných produktů uložených u skladovatelů; postupuje přitom podle zvláštního právního předpisu,³⁾
- d) ukládá právníkům a fyzickým osobám pokuty podle § 10 odst. 2 a 3.

§ 10

Pokuty

(1) Pokutu až do výše

- a) 5 000 Kč uloží Policie České republiky tomu, kdo nedodrží opatření stanovené podle § 5 odst. 1 písm. a), b) nebo c),
- b) 1 000 000 Kč uloží Drážní úřad tomu, kdo nedodrží opatření stanovené podle § 5 odst. 1 písm. d),
- c) 1 000 000 Kč uloží Úřad pro civilní letectví tomu, kdo nedodrží opatření stanovené podle § 5 odst. 1 písm. e),
- d) 1 000 000 Kč uloží Česká obchodní inspekce tomu, kdo nedodrží opatření stanovené podle § 5 odst. 1 písm. f),
- e) 20 000 000 Kč uloží Česká obchodní inspekce tomu, kdo nedodrží opatření stanovené podle § 5 odst. 1 písm. g) nebo h).

(2) Správa uloží pokutu až do výše

- a) 1 000 000 Kč tomu, kdo nesplní informační povinnost podle § 7,
- b) 20 000 000 Kč tomu, kdo neoprávněně použije nouzové zásoby ropy nebo jejich neoprávněně použití umožní,
- c) 20 000 000 Kč tomu, kdo bez důvodů hodných zvláštního zřetele neodstraní ve stanoveném termínu nedostatky zjištěné při kontrole množství a kvality nouzových zásob ropy.

(3) Za opakované neoprávněně použití nouzových zásob ropy lze uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč.

(4) Při ukládání pokut je orgán oprávněný uložit pokutu povinen přihlídnout k charakteru a závažnosti protiprávního jednání, zejména k rozsahu porušení povinnosti a délce trvání protiprávního stavu.

(5) Pokutu lze uložit do 1 roku ode dne, kdy se orgán, který je oprávněn ji uložit, dozvěděl o porušení povinnosti, nejpozději do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

(6) V řízení o uložení pokuty se postupuje podle správního řádu. Při placení a vymáhání uložených po-

kut se postupuje podle předpisů o správě daní a poplatků.

(7) Pokutu vybírá a vymáhá orgán, který ji uložil; to neplatí pro vymáhání pokut uložených podle § 10 odst. 1 písm. a). Pokuta je příjmem státního rozpočtu.

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona o působnosti Správy státních hmotných rezerv

§ 11

V zákoně č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv, ve znění zákona č. 272/1996 Sb., se v § 3 za větou první tečka zrušuje a doplňují se slova, která včetně poznámky pod čarou č. 1a) znějí: „a plní další úkoly stanovené zvláštními právními předpisy.^{1a)}“

^{1a)} Zákon č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy).“

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o dráhách

§ 12

V zákoně č. 266/1994 Sb., o dráhách, se v § 55 za slovo „zákon“ vkládají slova „nebo podle zvláštního právního předpisu“.

ČÁST ČTVRTÁ

Změna zákona o civilním letectví

§ 13

Zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, se mění takto:

1. V § 88 odst. 1 se na konci písmene l) doplňují tato slova: „nejde-li o případ, kdy je toto rozhodování svěřeno na základě zvláštního právního předpisu jinému orgánu,“.

2. V § 89 se na konci tečka nahrazuje čárkou a doplňuje se písmeno aa), které včetně poznámky pod čarou č. 6a) zní:

„aa) plní další úkoly stanovené zvláštními právními předpisy.^{6a)}“

³⁾ Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

^{6a)} Zákon č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy).“.

/1997 Sb. a zákona č. 110/1997 Sb., se v § 3 písm. f) za slovo „zákona“ doplňují tato slova: „nebo podle zvláštního právního předpisu“.

ČÁST PÁTÁ
Změna zákona
o České obchodní inspekci

§ 14

V zákoně č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění zákona č. 240/1992 Sb., zákona č. 22/

ČÁST ŠESTÁ
ÚČINNOST

§ 15

Tento zákon nabývá účinnosti šedesátým dnem po dni jeho vyhlášení.

Klaus v. r.
Havel v. r.
Zeman v. r.

190

ZÁKON

ze dne 29. července 1999,

kterým se mění zákon č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, ve znění pozdějších předpisů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, ve znění zákona č. 40/1995 Sb. a nálezu Ústavního soudu č. 299/1997 Sb., se mění takto:

1. V § 4 odst. 1 písm. a) bodě 2 se slova „a v zařízeních sociální péče“ zrušují.

2. V § 4 odst. 1 písm. e) se slova „osobám mladším 16 let“ nahrazují slovy „osobám mladším 18 let“.

Čl. II

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Klaus v. r.
Havel v. r.
Zeman v. r.

191

ZÁKON

ze dne 29. července 1999

o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

**OPATŘENÍ TÝKAJÍCÍ SE DOVOZU, VÝVOZU
A ZPĚTNÉHO VÝVOZU ZBOŽÍ
PORUŠUJÍCÍHO NĚKTERÁ PRÁVA
DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ**

**HLAVA I
PŘEDMĚT ÚPRAVY**

§ 1

(1) Tento zákon stanoví podmínky, za nichž celní úřad přijímá opatření, má-li důvodné podezření, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu u zboží, které je

- a) navrženo do volného oběhu,¹⁾ do režimu vývozu²⁾ nebo je podána žádost o jeho zpětný vývoz,³⁾ propuštěno do některého z režimů s podmíněným osvobozením od cla⁴⁾ nebo umístováno do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu,⁵⁾
- b) odhaleno při provádění celního dohledu a celní kontroly v jiných případech.

(2) Zákon rovněž stanoví oprávnění celních úřadů nařídit zničení nebo jiné znehodnocení zboží, které bylo soudem uznáno za padělek nebo nedovolenou napodobeninu, a projednávat přestupky a správní delikty při porušení tohoto zákona.

§ 2

Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) padělkem

1. zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky nebo ochranné známky všeobecně známé umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou zapsanou pro zboží, které tím poškozují práva majitele ochranné známky,⁶⁾ a veškeré věci nesoucí stejné nebo obdobné označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jestliže byly celnímu úřadu předloženy samostatně bez příslušného zboží nebo jestliže je celní úřad samostatně bez příslušného zboží odhalil,
2. obal, na němž je umístěno označení uvedené v bodu 1, a to i tehdy, jestliže byl celnímu úřadu předložen samostatně bez příslušného zboží nebo jestliže ho celní úřad samostatně bez příslušného zboží odhalil,
3. forma nebo raznice speciálně určená nebo upravená k výrobě ochranné známky padělané nebo zboží, které je touto známkou označeno, nebo její počítačový model,
4. zboží porušující práva majitele nebo spolumajitele patentu nebo práva majitele autorského osvědčení,⁷⁾

b) nedovolenou napodobeninou zboží, včetně jeho obalu, přímo nebo nepřímo vyrobené bez souhlasu majitele nebo spolumajitele patentu, majitele autorského osvědčení, majitele autorského práva nebo jiného práva chráněného autorským zákonem nebo majitele práva k zapsanému průmyslovému vzoru nebo užitému vzoru nebo bez souhlasu osoby oprávněné k výrobě tohoto zboží, které je kopií nebo v němž je kopie zahrnuta, jestliže pořízení kopie porušuje tato práva podle

¹⁾ § 128 až 132 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

²⁾ § 214 až 216 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

³⁾ § 233 zákona č. 13/1993 Sb.

⁴⁾ § 133 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb.

⁵⁾ § 217 až 232 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

⁶⁾ Zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách.

⁷⁾ Zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění zákona č. 519/1991 Sb.

zvláštního právního předpisu,⁸⁾ dále i forma nebo raznice zvlášť určená nebo upravená k výrobě nedovolené napodobeniny, jestliže použití takové formy nebo raznice poškozuje nebo by mohlo poškodit práva majitele podle zvláštního právního předpisu,

- c) oprávněnou osobou majitel nebo spolumajitel patentu, majitel autorského osvědčení, majitel ochranné známky, majitel autorského práva nebo jiného práva chráněného autorským zákonem nebo majitel práva k zapsanému průmyslovému vzoru nebo užitému vzoru, zástupce oprávněné osoby⁹⁾ nebo jiná oprávněná osoba.

§ 3

Tento zákon se nevztahuje na zboží, které

- a) je označeno ochrannou známkou se souhlasem majitele této ochranné známky, je chráněno patentem, autorským právem nebo právem příbuzným autorskému právu nebo právem vztahujícím se k zapsanému průmyslovému vzoru nebo užitému vzoru, je vyrobeno se souhlasem majitele tohoto práva, ale bez souhlasu majitele tohoto práva je navrženo nebo propuštěno do některého z celních režimů uvedených v § 1 odst. 1 písm. a) nebo je podána žádost o jeho zpětný vývoz, anebo je umístováno do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu,
- b) je vyrobeno nebo označeno ochrannou známkou za jiných podmínek, než které jsou dohodnuty s majitelem příslušného práva,
- c) nemá obchodní charakter, je dováženo cestujícím a je osvobozeno od dovozního cla.¹⁰⁾

HLAVA II

PODÁVÁNÍ ŽÁDOSTI O PŘIJETÍ OPATŘENÍ CELNÍHO ÚŘADU

§ 4

Podání žádosti

(1) Oprávněná osoba může písemně požádat, aby celní úřad, v jehož územním obvodu je zboží v některé ze situací uvedených v § 1 odst. 1 písm. a), přijal opatření, která zabrání porušování jejího práva.

(2) Žádost se podává celnímu ředitelství, v jehož územním obvodu¹¹⁾ má oprávněná osoba trvalé bydliště nebo sídlo. Nemá-li oprávněná osoba trvalé bydliště nebo sídlo na území České republiky, lze žádost podat kterémukoliv celnímu ředitelství.

(3) Žádost obsahuje

- a) přesný popis zboží umožňující jeho identifikaci,
- b) skutečnosti odůvodňující podezření, že zboží porušuje příslušné právo k tomuto zboží,
- c) lhůtu, ve které má být opatření celního úřadu (dále jen „opatření“) prováděno,
- d) označení celního úřadu, který má přijmout opatření.

(4) K žádosti musí být přiložen doklad prokazující, že žadatel je oprávněnou osobou podle § 2 písm. c). Za takový doklad se považuje

- a) doklad o zápisu práva do příslušného rejstříku vydaný u práv podléhajících tomuto zápisu orgánem stanoveným zvláštním právním předpisem,¹²⁾
- b) doklad prokazující, že se jedná o majitele nezapsaného práva k průmyslovému vzoru nebo k užitému vzoru,
- c) doklad opravňující užívat práva uvedená v § 2 písm. a) a b),
- d) doklad opravňující k podání žádosti, případně doklad uvedený v písmenech a) a b), předkládá-li žádost zástupce oprávněné osoby nebo jiná oprávněná osoba.

(5) Kromě údajů a dokladů uvedených v odstavcích 3 a 4 je oprávněná osoba povinna poskytnout celnímu ředitelství další informace potřebné k posouzení žádosti, má-li je k dispozici. Dalšími informacemi jsou zejména údaje o zvláštních vlastnostech chráněného zboží, doklady o celní hodnotě nebo ceně zboží, doklady o obalu, doklady umožňující rozeznat padělek nebo nedovolenou napodobeninu od zboží, které je chráněno.

(6) Vztahuje-li se žádost na nedovolenou napodobeninu, musí oprávněná osoba kromě údajů uvedených v odstavci 3 uvést následující údaje, má-li je k dispozici, a to

⁸⁾ Zákon č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů.
Zákon č. 527/1990 Sb., ve znění zákona č. 519/1991 Sb.
Zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech.

⁹⁾ Zákon č. 35/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
Zákon č. 237/1995 Sb., o hromadné správě autorských práv a práv autorskému právu příbuzných a o změně a doplnění některých zákonů.

¹⁰⁾ § 46 až 48 vyhlášky č. 136/1998 Sb., o osvobození zboží od dovozního cla, ve znění vyhlášky č. 125/1999 Sb.

¹¹⁾ § 7 odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

¹²⁾ Například zákon č. 527/1990 Sb., zákon č. 478/1992 Sb., zákon č. 137/1995 Sb.

- a) místo, kde se zboží nalézá, nebo místo předpokládaného určení,
- b) údaje o totožnosti zásilky nebo jednotlivých balení,
- c) datum předpokládaného příchodu nebo odeslání zboží,
- d) dopravní prostředek použitý k přepravě zásilky,
- e) údaje o dovozci, vývozci nebo držiteli zboží.

(7) Žádost se podává v českém jazyce. Je-li žádost podána v jiném jazyce než českém, musí být k žádosti současně přiložen její úřední překlad do českého jazyka. To platí i pro doklady, informace a další údaje uvedené v odstavcích 4 až 6.

§ 5

(1) Splňuje-li žádost podmínky uvedené v § 4, vyžve celní ředitelství oprávněnou osobu, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy složila přiměřenou jistotu (dále jen „jistota“) uvedenou v § 6 a uhradila paušální částku uvedenou v § 7. Nevyhoví-li celní ředitelství žádosti, sdělí žadateli tuto skutečnost písemně s uvedením důvodů.

(2) Po splnění podmínek uvedených v odstavci 1 celní ředitelství sdělí ve lhůtě 15 dnů celnímu úřadu označenému v žádosti, že má přijmout opatření, včetně lhůty, po kterou má být opatření přijato, a tyto skutečnosti současně sdělí oprávněné osobě.

(3) Nesouhlasí-li oprávněná osoba s vyřízením žádosti, požádá ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení zamítavého sdělení nebo výzvy podle odstavce 1 o posouzení správnosti postupu celního ředitelství Ministerstvo financí (dále jen „ministerstvo“). Ministerstvo posoudí správnost postupu celního ředitelství a výsledek svého posouzení sdělí oprávněné osobě ve lhůtě jednoho měsíce ode dne požádání o posouzení.

(4) Oprávněná osoba je povinna bezodkladně informovat celní ředitelství o tom, že její právo již není zapsáno v příslušném rejstříku nebo že doba trvání práva uplynula z jiného právního důvodu.

(5) Na podání žádosti podle § 4 a postup podle odstavců 1 až 4 se nevztahuje správní řád.¹³⁾

§ 6

Složení jistoty k zajištění náhrady nákladů a případně způsobené škody

(1) Jistota k zajištění náhrady nákladů a případně způsobené škody se použije k zajištění

- a) škody způsobené osobám, vůči nimž celní úřad přijal opatření, jestliže zrušil rozhodnutí o zajištění

zboží z důvodů uvedených v § 13 odst. 1 nebo jestliže se později ukázalo, že takto zajištěné zboží není padělkem nebo nedovolenou napodobeninou,

- b) náhrady nákladů účelně vynaložených celním úřadem podle § 7 odst. 1.

(2) Výši předpokládané škody podle odstavce 1 písm. a) určí celní ředitelství z celní hodnoty nebo ceny chráněného zboží uvedené v žádosti osoby podané podle § 4 odst. 5.

(3) Složení jistoty uvedené v odstavci 1 může být provedeno

- a) bankovní zárukou,¹⁴⁾
- b) složením hotovosti na účet celního ředitelství; za rovnocenné složení hotovosti se považuje předložení šeku, jehož proplacení je zaručeno bankou.

§ 7

Náhrada nákladů

(1) Přijal-li celní úřad opatření v souvislosti se žádostí a poté zrušil rozhodnutí o zajištění zboží, případně o přerušení celního řízení z důvodů uvedených v § 13 odst. 1 nebo jestliže se později ukázalo, že předmětné zboží není padělkem nebo nedovolenou napodobeninou, je oprávněná osoba povinna nahradit náklady účelně vynaložené celním úřadem na to, že měl zboží pod celním dohledem.

(2) Za přijetí opatření se platí paušální částka. Paušální částka je tvořena v úvahu přicházejícími náklady, které v průměru vynaloží jeden celní úřad za rok, byť i započatý, v souvislosti s přijetím opatření. Prodlouží-li celní ředitelství na žádost oprávněné osoby lhůtu pro přijetí opatření, zvyšuje se náhrada nákladů za každý další rok na dvojnásobek paušální částky. Paušální částku stanoví ministerstvo vyhláškou.

(3) Bylo-li prokázáno, že předmětné zboží je padělkem nebo nedovolenou napodobeninou, je povinen náhradu nákladů uhradit při dovozu dovozce, při vývozu nebo zpětném vývozu vývozce a v ostatních případech osoba, u které bylo takové zboží zjištěno.

(4) Celní ředitelství rozhodne o výši náhrady nákladů. Náhrada nákladů je splatná do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

§ 8

Náhrada škody

(1) Přijal-li celní úřad opatření v souvislosti se žádostí a poté zrušil rozhodnutí o zajištění zboží z důvodů uvedených v § 13 odst. 1 nebo jestliže se později

¹³⁾ Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

¹⁴⁾ § 313 až 322 obchodního zákoníku.

ukázalo, že předmětné zboží není padělkem nebo nedovolenou napodobeninou, je oprávněná osoba povinna nahradit škodu způsobenou vlastníkově, dovozci, vývozci, příjemci nebo odesílateli zboží, která vznikla v důsledku zajištění zboží.

(2) Pro uplatnění náhrady škody se přiměřeně použijí ustanovení občanského zákoníku.¹⁵⁾

HLAVA III

ODHALENÍ PADĚLKU

NEBO NEDOVOLENÉ NAPODOBENINY PŘI PROVÁDĚNÍ CELNÍHO DOHLEDU A CELNÍ KONTROLY V JINÝCH PŘÍPÁDECH

§ 9

(1) Zjistí-li celní úřad při

- a) celní kontrole zboží dopravovaného přes státní hranice,¹⁶⁾
- b) pátrání po zboží uniklém celnímu dohledu,¹⁷⁾
- c) celní kontrole¹⁸⁾ zboží propuštěného do některého z režimů s podmíněným osvobozením od cla, nebo
- d) kontrole zboží umístěného ve svobodném celním pásmu nebo svobodném celním skladu¹⁹⁾

v době, kdy ještě nebyla podána žádost o přijetí opatření nebo celní ředitelství nesdělilo, že je možno opatření přijmout, zboží, o kterém lze mít důvodně za to, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, vydá rozhodnutí o zajištění tohoto zboží a bez zbytečného odkladu o tom informuje celní ředitelství. Současně celní úřad sdělí oprávněné osobě, pokud je mu známa, zjištěnou skutečnost o možném porušení jejího práva, aby mohla podat žádost podle § 4.

(2) Zjistí-li celní úřad při ověřování celního prohlášení²⁰⁾ prováděném v době, kdy ještě nebyla podána žádost o přijetí opatření, nebo celní ředitelství nesdělilo, že je možno opatření přijmout, zboží, o kterém lze mít důvodně za to, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, vydá rozhodnutí o zajištění tohoto zboží a bez zbytečného odkladu o tom informuje celní ředitelství. Současně celní úřad sdělí oprávněné osobě, pokud je mu známa, zjištěnou skutečnost o možném porušení jejího práva, aby mohla podat žádost podle § 4.

(3) Celní úřad může zajistit zboží podle odstavců 1 a 2 bez ohledu na práva třetích osob. Celní úřad vydá o zajištění zboží rozhodnutí a doručí je osobě, které bylo zboží zajištěno. Proti rozhodnutí o zajištění zboží se může osoba, které bylo zboží zajištěno, odvolat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení.

(4) V rozhodnutí o zajištění zboží se uvedou důvody, pro které se zboží zajišťuje, a poučení o právech a povinnostech osoby, jíž se rozhodnutí týká. Zboží, které lze zajistit, může celní úřad ponechat osobě a uložit jí, že zboží nesmí používat, zcizit nebo s ním jiným způsobem nakládat.

(5) Osoba, které bylo doručeno rozhodnutí o zajištění zboží, je povinna toto zboží celnímu úřadu vydat. Není-li zajištěné zboží na výzvu celnímu úřadu vydáno, může být tomu, kdo je má u sebe, odňato. O vydání nebo o odnětí zajištěného zboží se vyhotoví úřední záznam, v němž se uvede též popis zboží. Osobě, která zboží vydala nebo které bylo zboží odňato, vystaví celní úřad potvrzení o vydání nebo odnětí zboží.

(6) Není-li zajištěné zboží k dalšímu řízení již třeba a nepřichází v úvahu jeho propadnutí nebo zabránění v řízení o přestupku nebo o správním deliktu nebo jeho zničení podle § 14, vrátí se osobě, které bylo zajištěno.

(7) Uplatní-li právo na zajištěné zboží jiná osoba než ta, které bylo zboží zajištěno, a celní úřad má pochybnosti o tom, zda zboží patří této osobě, nebo má-li celní úřad pochybnosti o tom, zda zboží patří osobě, které bylo zboží zajištěno, celní úřad zboží nevydá a odkáže tyto osoby, aby svůj nárok uplatnily v řízení soudním.

§ 10

Pokud v případech uvedených v § 9 odst. 1 a 2 oprávněná osoba nepředloží žádost uvedenou v § 4 do 3 pracovních dnů ode dne doručení rozhodnutí o zajištění zboží, její právo zaniká.

HLAVA IV

PODMÍNKY PRO PŘIJETÍ OPATŘENÍ CELNÍM ÚŘADEM

§ 11

(1) Zjistí-li celní úřad, kterému celní ředitelství

¹⁵⁾ § 420 až 445 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁶⁾ § 80 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

¹⁷⁾ § 37 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

¹⁸⁾ § 48 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb.

¹⁹⁾ § 219 odst. 4 zákona č. 13/1993 Sb.

²⁰⁾ § 115 až 122 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

sdělilo, že je možno přijmout opatření, po případném jednání s oprávněnou osobou, že v jeho územním obvodu je zboží v některé ze situací uvedených v § 1 odst. 1 písm. a), které odpovídá popisu padělků nebo nedovolené napodobeniny uvedenému ve sdělení, přeruší rozhodnutím již zahájené celní řízení o propuštění předmětného zboží do navrženého celního režimu nebo ke zpětnému vývozu na 10 pracovních dnů, vydá rozhodnutí o zajištění tohoto zboží a bez zbytečného odkladu o tom informuje celní ředitelství. Za účelem usnadnění dalšího řízení je celní úřad oprávněn odebrat vzorky zajištěného zboží a pořizovat dokumentaci.

(2) Zjistí-li celní úřad skutečnosti uvedené v odstavci 1 při provádění celního dohledu v jiných případech, než uvedených v odstavci 1, vydá rozhodnutí o zajištění tohoto zboží a bez zbytečného odkladu o tom informuje celní ředitelství; ustanovení odstavce 1 o odebrání vzorků a pořizování dokumentace se použijí přiměřeně.

(3) Celní úřad, který přijal opatření podle odstavce 1 nebo 2, sdělí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu oprávněné osobě, aby mohla uplatnit ochranu svého práva. Oprávněná osoba je povinna informovat celní úřad do 10 pracovních dnů ode dne, kdy jí bylo sděleno celním úřadem, že bylo zajištěno zboží, případně, že bylo přerušeno celní řízení, zda soud nařídil předběžné opatření nebo zda bylo u soudu zahájeno řízení ve věci vedoucí k rozhodnutí soudu, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu. Informace musí být učiněna písemně nebo ústně do protokolu. Lze ji učinit i telegraficky, dálnopisem nebo faxem s tím, že nejpozději do 3 dnů bude doplněno písemně nebo ústně do protokolu. Bylo-li rozhodnutí soudu ve věci kladné, sdělí celní úřad oprávněné osobě na její písemnou žádost jméno a adresu deklaranta a jméno příjemce daného zboží, jsou-li mu známy.

(4) Celní úřad povolí oprávněné osobě a osobám, jejichž práv se opatření dotýká, prohlédnout si zajištěné zboží.

(5) Ustanovení § 9 odst. 3 až 7 o zajištění zboží se použijí obdobně.

§ 12

Zákaz propuštění zboží

(1) Rozhodl-li soud, že zboží je padělkem nebo nedovolenou napodobeninou, nesmí celní úřad toto zboží propustit do volného oběhu, do režimu vývozu nebo ke zpětnému vývozu, vydá o tom rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu²¹⁾ a naloží s ním podle tohoto zákona.

(2) Ustanovení odstavce 1 se použije přiměřeně

v případech, kdy celní úřad postupoval podle § 9 odst. 1 a 2, celní ředitelství sdělilo celnímu úřadu, že má přijmout opatření a v soudním řízení bylo prokázáno, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu.

§ 13

Zrušení rozhodnutí o zajištění zboží nebo o přerušení celního řízení

(1) Jestliže oprávněná osoba ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne, kdy jí bylo podle § 11 odst. 3 sděleno, že bylo zajištěno zboží, případně přerušeno celní řízení, neinformovala příslušný celní úřad o tom, že

- a) soud nařídil předběžné opatření, nebo
- b) bylo u soudu zahájeno řízení o určení, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu,

zruší celní úřad rozhodnutí o zajištění zboží, pokračuje v celním řízení a zboží může propustit do navrženého celního režimu, ke zpětnému vývozu nebo povolit jeho umístění ve svobodném celním pásmu nebo svobodném celním skladu za předpokladu, že byly splněny všechny podmínky stanovené celními předpisy. Z důvodů hodných zřetele může celní úřad na písemnou žádost oprávněné osoby prodloužit lhůtu o dalších 10 pracovních dnů.

(2) Jde-li o zboží, o němž se má důvodně za to, že poškozují právo z patentu, právo k ochranné známce nebo k zapsanému průmyslovému vzoru nebo užitému vzoru, může vlastník, dovozce, vývozce, příjemce nebo odesílatel zboží požádat celní úřad o zrušení rozhodnutí o zajištění tohoto zboží, případně rozhodnutí o přerušení celního řízení a zboží může být propuštěno do navrženého celního režimu, ke zpětnému vývozu nebo může být povoleno jeho umístění ve svobodném celním pásmu nebo svobodném celním skladu, pokud vlastník, dovozce, vývozce, příjemce nebo odesílatel zboží podal žalobu na ochranu svých práv, a za předpokladu, že

- a) byly splněny všechny podmínky stanovené celními předpisy,
- b) žadatel složil celnímu úřadu jistotu k zajištění náhrady škody případně způsobené oprávněné osobě, rozhodl-li následně soud o tom, že zboží poškozují právo z patentu, k ochranné známce nebo k zapsanému průmyslovému vzoru nebo užitému vzoru, (dále jen „složení jistoty“),
- c) ve lhůtě uvedené v odstavci 1 oprávněná osoba vyrozuměla celní ředitelství nebo celní úřad o zahájení řízení ve věci vedoucího k rozhodnutí soudu, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu,

²¹⁾ § 104 odst. 7 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

d) po lhůtě uvedené v odstavci 1 nebylo vydáno rozhodnutí o předběžném opatření.

(3) Proti rozhodnutí, jímž bylo podle odstavců 1 a 2 zrušeno rozhodnutí o zajištění zboží nebo rozhodnutí o přerušení celního řízení, se nelze odvolat.

(4) Jistota složená podle odstavce 2 písm. b) musí být dostatečná na ochranu oprávněné osoby proti porušení jejího práva. Složením jistoty není dotčeno právo oprávněné osoby na použití ostatních právních prostředků, které může na ochranu svých práv uplatnit. Složená jistota bude uvolněna v případě, že vlastník, dovozce, vývozce, příjemce nebo odesílatel zboží nepodal žalobu na ochranu svých práv do 20 pracovních dnů od data, ke kterému byl uvědoměn o přerušení celního řízení nebo o zajištění zboží.

(5) Pokud celní úřad prodloužil lhůtu podle odstavce 1, může celní úřad na žádost vlastníka, dovozce, vývozce, příjemce nebo odesílatele zboží lhůtu uvedenou v odstavci 4 prodloužit nejvýše na celkem 30 pracovních dnů.

(6) Pro uskladnění předmětného zboží v době přerušení celního řízení, nebo kdy je toto zboží zajištěno, platí obdobně ustanovení o dočasném uskladnění podle zvláštního právního předpisu.²²⁾

(7) Složení jistoty může být provedeno

- a) bankovní zárukou,¹⁴⁾
- b) složením hotovosti na účet celního úřadu; za rovnocenné složení hotovosti se považuje předložení šeku, jehož placení je zaručeno bankou.

§ 14

Zničení padělku nebo nedovolené napodobeniny

(1) Bylo-li soudem pravomocně rozhodnuto, že se jedná o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, vlastník nebo držitel padělek nebo nedovolenou napodobeninu sám nezničil²³⁾ a nebylo-li rozhodnuto o propadnutí nebo zabránění tohoto zboží, celní úřad rozhodnutím na návrh oprávněné osoby nebo i z vlastního podnětu uloží vlastníku nebo držiteli padělku nebo nedovolené napodobeniny

- a) zničit toto zboží ve lhůtě stanovené celním úřadem, a to pod celním dohledem na jeho náklady, nebo
- b) vyřadit toto zboží z obchodování, aby nebyla poškozena práva oprávněné osoby, a to bez jakéhokoliv nároku na náhradu škody.

Tím nejsou dotčeny jiné právní prostředky, které na ochranu svých práv může oprávněná osoba uplatnit.

(2) Padělky a nedovolené napodobeniny mohou

být přenechány ve prospěch státu za podmínky, že tím státu nevzniknou žádné náklady. V takovém případě platí ustanovení odstavce 1 písm. a).

(3) Celní úřad rozhodne o zničení dovážených nebo vyvážených padělků a nedovolených napodobenin a zajistí jejich zničení, není-li mu jejich vlastník nebo držitel znám nebo není-li zjištěn. O zničení padělků a nedovolených napodobenin sepíše celní úřad úřední záznam.

(4) Nesplní-li vlastník nebo držitel padělku nebo nedovolené napodobeniny povinnost uloženou rozhodnutím podle odstavce 1, je celní úřad oprávněn vydat rozhodnutí o odnětí a zničení předmětného zboží na náklady jeho vlastníka nebo držitele. Náklady na odnětí a zničení zboží jsou splatné do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí celního úřadu, jímž byly předepsány.

(5) Za opatření směřující k vyřazení padělku nebo nedovolené napodobeniny z obchodování podle odstavce 1 písm. b) se nepovažuje

- a) zpětný vývoz padělku nebo nedovolené napodobeniny v nezměněném stavu,
- b) prosté odstranění ochranných známek, kterými je neoprávněně označeno padělané zboží, kromě výjimečných případů,
- c) přidělení jiného celně schváleného určení předmětnému zboží.

(6) Za výjimečný případ odstranění ochranných známek podle odstavce 5 písm. b) se považuje prosté odstranění ochranných známek se souhlasem oprávněné osoby, jestliže ochranná známka byla umístěna na zboží jiné třídy než zboží, pro které byla ochranná známka zapsána. Ochranné známky budou odstraněny a zničeny na náklady vlastníka nebo držitele padělku.

(7) Kromě informací uvedených v § 11 odst. 3 sdělí celní úřad oprávněné osobě na její písemnou žádost jména a adresy odesílatele, dovozce nebo vývozce a výrobce zboží, které je uznáno za padělek nebo za nedovolenou napodobeninu, jakož i množství padělků nebo nedovolených napodobenin.

HLAVA V

PŘESTUPKY A SPRÁVNÍ DELIKTY

§ 15

Tento zákon poruší ten, kdo

- a) podal celní prohlášení na propuštění padělků nebo nedovolených napodobenin do volného oběhu, re-

²²⁾ § 93 až 95 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění zákona č. 113/1997 Sb.

²³⁾ § 233 zákona č. 13/1993 Sb.

žimu vývozu nebo do režimů s podmíněným osvobozením od cla,

- b) dosáhl porušením celních předpisů propuštění padělků nebo nedovolených napodobenin nebo jejich umístění ve svobodném celním pásmu nebo svobodném celním skladu,
- c) podal žádost na propuštění padělků nebo nedovolených napodobenin ke zpětnému vývozu nebo požádal o jejich umístění do svobodného celního pásma nebo svobodného celního skladu,
- d) dovezl nebo vyvezl padělky nebo nedovolené napodobeniny,
- e) vlastní, drží, skladuje nebo prodává na území České republiky padělky nebo nedovolené napodobeniny,
- f) nedodržel podmínky pro nakládání se zbožím zajištěným podle tohoto zákona.

Díl 1

Přestupky

§ 16

Přestupky

(1) Přestupku se dopustí fyzická osoba, nejde-li o podnikatele, která buď i z nedbalosti porušila zákon některým ze způsobů uvedených v § 15.

(2) Za přestupek lze uložit tyto sankce:

- a) pokutu,
- b) propadnutí zboží.

(3) Přestupky podle tohoto zákona projednávají celní úřady.

(4) Za přestupek uvedený v § 15 písm. a) až e) lze uložit pokutu až do výše 100 000 Kč. Za přestupek uvedený v § 15 písm. f) lze uložit pokutu až do výše 50 000 Kč.

(5) Pokuta je příjmem státního rozpočtu.

§ 17

(1) Pokutu za přestupek podle § 15 písm. a) až e) lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se celní úřad dozvěděl o tom, že se jedná o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, nejpozději však do 6 let ode dne, kdy k porušení nebo nesplnění povinnosti došlo.

(2) Pokutu za přestupek podle § 15 písm. f) lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se celní úřad dozvěděl o porušení podmínek pro zboží zajištěné podle tohoto zákona, nejpozději však do 6 let ode dne, kdy k porušení došlo.

§ 18

Splatnost pokuty

Pokuta uložená za přestupek podle tohoto zákona je splatná do 30 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena.

§ 19

Propadnutí zboží

(1) Vedle pokuty nebo i samostatně lze též uložit propadnutí zboží, které náleží pachateli a

- a) bylo ke spáchání přestupku užito nebo určeno, nebo
- b) bylo přestupkem získáno nebo bylo nabyto za zboží přestupkem získané.

(2) Propadnutí zboží nelze uložit, je-li jeho hodnota v nápadném nepoměru k povaze a závažnosti přestupku.

(3) Vlastníkem propadlého zboží se stává stát.

(4) Propadnutí zboží lze uložit jen ve lhůtách uvedených v § 17.

§ 20

Zabrání zboží

(1) Nebyla-li za přestupek uložena sankce propadnutí zboží, rozhodne celní úřad, že se takové zboží zabírá, jestliže

- a) náleží pachateli, kterého nelze za přestupek stíhat,
- b) nenáleží pachateli přestupku nebo mu nenáleží zcela

a vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obecný zájem.

(2) O zabrání zboží nelze rozhodnout, jestliže od spáchání přestupku uplynulo 6 let.

§ 21

Místní příslušnost

Přestupek projedná celní úřad, v jehož územním obvodu byl přestupek zjištěn, i když byl spáchán v územním obvodu jiného celního úřadu.

§ 22

Nestanoví-li tento zákon jinak, vztahují se na přestupky a jejich projednávání obecné předpisy o přestupcích.²⁴⁾

²⁴⁾ Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Díl 2
Správní delikty

§ 23

Správní delikt

(1) Správního deliktu se dopustí právnická osoba nebo fyzická osoba, která je podnikatelem, jednáním uvedeným v § 15.

(2) Správní delikty podle tohoto zákona projednávají celní úřady.

§ 24

Sankce za správní delikty

(1) Za správní delikt lze uložit tyto sankce:

- a) pokutu,
 - b) propadnutí zboží.
- (2) Pokutu lze uložit až do výše
- a) 10 000 000 Kč za porušení povinností uvedených v § 15 písm. a) až e),
 - b) 15 000 000 Kč za porušení povinností uvedených v § 15 písm. a) až e) opakovaně nebo ve větším rozsahu,
 - c) 20 000 000 Kč za porušení povinností uvedených v § 15 písm. a) až e) opakovaně ve větším rozsahu.

(3) Za jednání uvedené v § 15 písm. f) lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

(4) Za opakované se považuje takové porušení povinností, k němuž došlo v době do 2 let ode dne nabytí právní moci předchozího rozhodnutí, jímž byla právnické osobě uložena sankce za porušení tohoto zákona.

(5) Za porušení povinností ve větším rozsahu se považuje zboží porušující právo oprávněné osoby, jehož celní hodnota přesahuje částku 1 000 000 Kč, a jde-li o zboží vyvážené, přesahuje částku 1 000 000 Kč ceny pro vývoz uplatněné podle zvláštního právního předpisu.²⁵⁾

(6) Při stanovení výše pokuty se přihlédne k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

(7) Sankci propadnutí zboží lze uložit samostatně nebo společně se sankcí pokuty.

(8) Pokuta je příjmem státního rozpočtu.

§ 25

(1) Pokutu za správní delikt podle § 24 odst. 2 lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se celní úřad

dozvěděl o tom, že se jedná o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, nejpozději však do 6 let ode dne, kdy k porušení nebo nesplnění povinnosti došlo.

(2) Pokutu za správní delikt podle § 24 odst. 3 lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se celní úřad dozvěděl o porušení podmínek pro zboží zajištěné podle tohoto zákona, nejpozději však do 6 let ode dne, kdy k porušení došlo.

§ 26

Splatnost pokuty za správní delikt

Pokuta uložená za správní delikt je splatná do 30 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž byla uložena.

§ 27

Propadnutí zboží

Pro uložení sankce propadnutí zboží platí obdobně § 19. Propadnutí zboží lze uložit jen ve lhůtách uvedených v § 25.

§ 28

Zabrání zboží

(1) Nebyla-li za správní delikt uložena sankce propadnutí zboží, rozhodne celní úřad, že se takové zboží zabírá, jestliže nenáleží pachateli správního deliktu a jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obecný zájem.

(2) O zabránění zboží nelze rozhodnout, jestliže od spáchání správního deliktu uplynulo 6 let.

(3) Vlastníkem zabraněného zboží se stává stát.

§ 29

Místní příslušnost

(1) Správní delikt projedná celní úřad, v jehož územním obvodu má příslušná osoba sídlo nebo trvalé bydliště.

(2) Nemá-li tato osoba sídlo nebo trvalé bydliště v České republice, projedná správní delikt celní úřad, v jehož územním obvodu byl správní delikt zjištěn.

HLAVA VI

VYLOUČENÍ ODPOVĚDNOSTI ZA ŠKODU

§ 30

Stát neodpovídá za škodu, která vznikla osobám v souvislosti s přijetím opatření podle tohoto zákona.

²⁵⁾ Zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

HLAVA VII SPOLEČNÁ A PŘECHODNÁ USTANOVENÍ

§ 31

Celní úřad na náklady pachatele přestupku nebo správního deliktu zajistí

- a) zničení propadlých nebo zabraných padělků nebo nedovolených napodobenin,
- b) odstranění ochranných známek z propadlých nebo zabraných padělků nebo nedovolených napodobenin, jestliže ochranné známky byly umístěny na zboží jiné třídy než zboží, pro které byla ochranná známka zapsána, nebo
- c) provedení jiných úprav na propadlých nebo zabraných padělcích nebo nedovolených napodobeninách, aby je bylo možno prodat, aniž by tím byla narušena práva oprávněné osoby.

§ 32

Náklady podle § 31 jsou splatné do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí celního úřadu o jejich výši.

§ 33

(1) Včas podané odvolání proti rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo správní delikt má odkladný účinek, který nelze vyloučit.

(2) Není-li stanoveno jinak, nemá odvolání proti rozhodnutí celních orgánů odkladný účinek. Celní orgány mohou z důvodů hodných zřetele odkladný účinek povolit, vyžadují-li to oprávněné zájmy osoby, jež je rozhodnutím dotčena, a neztíží-li se tím vymáhání nedoplatek nebo nebrání-li tomu obecný zájem.

(3) Není-li náhrada nákladů určená podle § 7 odst. 4, která byla zajištěna podle § 6 složením hotovosti, ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 4 dobrovolně nahrazena, použije se složená hotovost na její úhradu. Případný zbytek složené hotovosti se vrátí oprávněné osobě.

§ 34

Ve věcech placení a vymáhání náhrad nákladů za přijetí opatření, náhrad nákladů účelně vynaložených celními úřady, vyplývajících z povinnosti mít zboží pod celním dohledem a nákladů na odnětí a zničení zboží postupují celní úřady obdobně podle ustanovení předpisů o správě daní a poplatků.²⁶⁾

§ 35

Nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány

- a) ve věcech placení, vybírání a vymáhání pokut předpisy o správě daní a poplatků,²⁷⁾
- b) v ostatních věcech správní řád.¹³⁾

§ 36

Opatření celních orgánů stanovená zvláštním právním předpisem²⁸⁾ přijímaná na základě žádostí oprávněných osob, které byly podány přede dnem účinnosti tohoto zákona, budou celní orgány přijímat do 31. prosince 1999, nepožádala-li oprávněná osoba o přijetí opatření na dobu, která uplynula před tímto datem.

ČÁST DRUHÁ

Změna autorského zákona

§ 37

Zákon č. 35/1965 Sb., o dílech literárních, vědeckých a uměleckých (autorský zákon), ve znění zákona č. 89/1990 Sb., zákona č. 468/1991 Sb., zákona č. 318/1993 Sb., zákona č. 237/1995 Sb. a zákona č. 86/1996 Sb., se mění takto:

1. V § 53a odst. 1 se za slova „(nenahrané nosiče záznamů),“ vkládají slova „jakož i zboží, které má sloužit k pořízení reprografických rozmnoženin (kopírovací zařízení)“.

2. V § 53a se odstavce 2 a 3 zrušují.

Dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 2.

3. V § 53a odstavec 2 zní:

„(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně i při vývozu.“

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o ochranných známkách

§ 38

V zákoně č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, se v § 14 odstavec 3 zrušuje.

Dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 3.

²⁶⁾ § 59, 73 a 73a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

²⁷⁾ Zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

²⁸⁾ § 53a zákona č. 35/1965 Sb., ve znění zákona č. 86/1996 Sb. § 14 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb.

ČÁST ČTVRTÁ**Změna trestního řádu****§ 39**

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 57/1965 Sb., zákona č. 58/1969 Sb., zákona č. 149/1969 Sb., zákona č. 48/1973 Sb., zákona č. 29/1978 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 178/1990 Sb., zákona č. 303/1990 Sb., zákona č. 558/1991 Sb., zákona č. 25/1993 Sb., zákona č. 115/1993 Sb., zákona č. 292/1993 Sb., zákona č. 154/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu České republiky č. 214/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu České republiky č. 8/1995 Sb., zákona č. 152/1995 Sb., zákona č. 150/1997 Sb., zákona č. 209/1997 Sb., zákona č. 148/1998 Sb. a zákona č. 166/1998 Sb., se mění takto:

V § 12 odst. 2 písm. g) se tečka na konci nahrazuje čárkou a doplňují se písmena h), i) a j), která znějí:

- „h) porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 trestního zákona, pokud čin byl spáchán v souvislosti s dovozem, vývozem nebo průvozem zboží,
- i) porušování průmyslových práv podle § 151 trestního zákona, pokud byl čin spáchán v souvislosti s dovozem, vývozem nebo průvozem zboží,
- j) porušování autorského práva podle § 152 trestního zákona, pokud byl čin spáchán v souvislosti s dovozem, vývozem nebo průvozem zboží.“

ČÁST PÁTÁ**Změna trestního zákona****§ 40**

V zákoně č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 120/1962 Sb., zákona č. 53/1963 Sb., zákona č. 56/1965 Sb., zákona č. 81/1966 Sb., zákona č. 148/1969 Sb., zákona č. 45/1973 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákonného opatření Předsednictva Federálního shromáždění č. 10/1989 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 47/1990 Sb., zákona č. 84/1990 Sb., zákona č. 175/1990 Sb., zákona č. 457/1990 Sb., zákona č. 545/1990 Sb., zákona č. 490/1991 Sb., zákona č. 557/1991 Sb., nálezu Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 4. září 1992 publikovaného v částce 93/1992 Sb., zákona č. 290/1993 Sb., zákona č. 38/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu České republiky č. 91/1994 Sb., zákona č. 152/1995 Sb., zákona č. 19/1997 Sb., nálezu Ústavního soudu České republiky č. 103/1997 Sb., zákona č. 253/1997 Sb., zákona č. 92/1998 Sb., zákona č. 112/1998 Sb., zákona č. 148/1998 Sb., zákona č. 167/1998 Sb. a zákona č. 96/1999 Sb., se v § 150 odst. 1 za slovo „kdo“ vkládají slova „doveze, vyveze nebo“.

ČÁST ŠESTÁ**ÚČINNOST****§ 41**

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem třetího kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

192

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 16. června 1999 v plénu o návrhu Okresního soudu v Karviné na zrušení § 202 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Ústavní soud obdržel dne 17. února 1999 návrh Okresního soudu v Karviné na zrušení § 202 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákoník práce“). Uvedený soud pojednává pod sp. zn. 20 C 213/97 spor mezi M. D. a OKD a. s. Ostrava o náhradu nákladů na výživu pozůstalých podle § 199 zákoníku práce.

Navrhovatelce v řízení před obecnými soudy byla stanovena po smrti jejího manžela náhrada nákladů na výživu pozůstalých až do výše 6 922 Kč. Ke dni úmrtí manžela byla navrhovatelce vypočtena náhrada ve výši 2 542 Kč měsíčně, neboť její příjmy, invalidní a vdovský důchod, dosahovaly výše 4 380 Kč. V důsledku valorizace jejich důchodů se odpočítávaná částka jejího příjmu zvyšuje a náhrada nákladů na výživu snižuje, takže v současné době dosahuje výše jen 122 Kč měsíčně. Navrhovatelka nesouhlasí s uvedeným mechanismem výpočtu náhrady, a to zejména v důsledku zvyšování životních výdajů. Podle jejího názoru by odpůrce neměl brát zřetel na valorizaci jejich příjmů anebo by měl postupovat analogicky podle valorizačních předpisů platících pro náhradu za ztrátu na výdělků podle § 195 zákoníku práce.

Okresní soud v Karviné rozsudkem ze dne 2. prosince 1997 žalobu v celém rozsahu zamítl, přičemž poukázal na § 202 odst. 2 zákoníku práce a na něj navazující valorizační předpisy, které stanoví možnost úpravy výše a způsobu náhrady toliko za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, ale nikoliv náhrady nákladů na výživu pozůstalých podle § 199 zákoníku práce.

Krajský soud v Ostravě rozsudek Okresního soudu v Karviné usnesením ze dne 17. září 1998 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Jediným důvodem zrušení rozsudku bylo zjištění, že se Okresní soud v Karviné věci nezabýval z hlediska možného rozporu právního předpisu s Ústavou České republiky (dále jen „Ústava“). Podle odvolacího soudu je § 202 odst. 2 zákoníku práce zmocňovacím ustanovením pro vládu, aby upravila podmínky výše a způsobu náhrady za ztrátu na výdělků příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, a to s ohledem na změny, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně. V rámci tohoto zmocňovacího ustanovení vláda vydala řadu valorizačních předpisů, jimiž upravila podmínky a výši náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti tím, že provedla valorizaci průměrného výdělků rozhodného pro výpočet této náhrady. Ve vztahu k náhradám nákladů na výživu pozůstalých podle § 199 zákoníku práce však takováto právní úprava neexistuje. Dochází tak k paradoxní situaci, kdy se skrytě vlivem inflace a na základě valorizace důchodů náhrada nákladů na výživu pozůstalých podle § 199 zákoníku práce reálně snižuje a dosahuje zcela zanedbatelných hodnot. Současně tak dochází ke značným disproporcím mezi odškodňováním zaměstnanců náhradou za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zákoníku práce oproti odškodňování pozůstalých podle § 199 zákoníku práce, byť se toto odškodňování děje shodně na základě pracovních úrazů či nemocí z povolání.

Okresní soud v Karviné se ztotožnil s argumentací odvolacího soudu a ve svém návrhu podaném Ústavnímu soudu uvedl, že smyslem a účelem předpisů o úpravě náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, vydaných na základě § 202 odst. 2 zákoníku práce, je zajistit reálnou hodnotu náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti po celou dobu trvání nároku na ni, tj. zajistit, aby zaměstnanec byl po celou dobu trvání nároku odškodňován do takového průměrného výdělků, jehož výše odpovídá změnám mzdových poměrů v ekonomice. Stejně tak se jeví žádoucím zajistit reálnou hodnotu náhrady nákladů na výživu pozůstalých. Byl by tak důsledně respektován ústavní princip rovnosti. Zásada rovnosti znamená, že žádná skupina občanů ani jednotlivci nesmějí být zvýhodňováni či diskriminováni, ať již přijímanými právními před-

pisy, či při výkonu státní moci. Vzhledem k tomu, že dosavadní § 202 odst. 2 zákoníku práce zvýhodňuje občany, jimž je poskytována náhrada podle § 195 zákoníku práce, oproti občanům, jimž je poskytována náhrada podle § 199 zákoníku práce, navrhuje Okresní soud v Karviné, aby toto ustanovení jako neústavní Ústavní soud zrušil.

II.

Podle § 42 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a § 69 téhož zákona zaslal Ústavní soud návrh Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky k vyjádření.

Poslanecká sněmovna ve svém vyjádření vyložila důvody, které vedly zákonodárce k rozdílnému přístupu k valorizaci průměrného výděлку u obou institutů odškodnění, takto:

Při odškodnění ztráty na výděлку po skončení dočasné pracovní neschopnosti má zaměstnanec, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, nárok na náhradu za ztrátu na výděлку, jestliže u něho došlo po pracovním úrazu nebo zjištění nemoci z povolání k poklesu výděлку, neboť podstatou odškodnění je hmotné zmírnění újmy, která se zaměstnanci přihodila a jejímž projevem jsou spíše dlouhodobější nebo trvalé následky. Z tohoto důvodu nabývá na významu reálná hodnota odškodnění, a je proto namístě předcházet jejímu snižování vlivem inflace pravidelnými valorizacemi. Institut náhrady nákladů na výživu pozůstalých rovněž sleduje zmírnění hmotné újmy, nikoliv však zaměstnance, ale pozůstalých, kterým zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu. Charakteristickým rysem tohoto institutu je potřeba poskytovat hmotné zabezpečení pozůstalým bezprostředně v době ztráty jejich živitele, neboť náhlá změna poměrů v zabezpečování výživy a obstarávání domácnosti si takové opatření vyžaduje. Ovšem tak, jak se postupně konsolidují společenské vazby pozůstalých, a to též pravidelným zvyšováním dávek důchodového pojištění, hmotná stránka tohoto zabezpečení ustupuje do pozadí a přestává mít charakter bezprostředního zajištění pozůstalých. Vzhledem k tomu, že důchody pozůstalých poskytované z důvodu úmrtí zaměstnance – živitele jsou pravidelně valorizovány, nejví se potřebnou jiná pravidelná valorizace, a to valorizace průměrného měsíčního výděлку, z něhož se při výpočtu výše náhrady nákladů na výživu pozůstalých vychází.

Poslanecká sněmovna je toho názoru, že rozdílný přístup k valorizaci průměrného měsíčního výděлку u institutu náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity a u institutu náhrady nákladů na výživu pozůstalých je věcného rázu a není zapříčiněn rozdílným přístupem k jedné skupině občanů před druhou.

V závěru svého vyjádření Poslanecká sněmovna uvedla, že napadené ustanovení zákoníku práce bylo schváleno potřebnou většinou poslanců zákonodárského sboru, bylo řádně vyhlášeno a že zákonodárský sbor jednal v přesvědčení, že přijaté ustanovení je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem a právním řádem. Poslanecká sněmovna ponechala na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost napadeného ustanovení a vydal příslušné rozhodnutí.

K ústavní stížnosti se rovněž vyjádřilo na žádost Ústavního soudu podle ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které uvedlo, že nárok na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání podle § 193 odst. 1 písm. a) a § 195 zákoníku práce má za splnění i dalších zákonných podmínek každý zaměstnanec, pokud u něj dojde v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání k poklesu výděлку. Napadený § 202 odst. 2 zákoníku práce je zmocňovacím ustanovením pro vládu, aby vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, mohla vydat nařízení, kterým upraví podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výděлку příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Od roku 1976 dosud bylo vydáno celkem osm nařízení vlády, č. 148/1976 Sb., č. 60/1982 Sb., č. 191/1993 Sb., č. 263/1994 Sb., č. 291/1995 Sb., č. 298/1996 Sb., č. 318/1997 Sb. a č. 320/1998 Sb., když poslední tři byla zároveň vydána i podle § 447 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „občanský zákoník“). Podle Ministerstva práce a sociálních věcí mají tedy všichni zaměstnanci, kteří utrpěli pracovní úraz nebo u nichž byla zjištěna nemoc z povolání, při splnění dalších zákonných podmínek stejné právo na odškodnění a jsou si tudíž podle článku 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) v tomto směru rovni.

Nároky pozůstalých po zaměstnanci, který následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání zemřel, jsou upraveny v § 197 zákoníku práce. Některé z nich jsou v podstatě shodné s nároky, které má poškozený zaměstnanec, např. náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, náhrada věcné škody, jiné příslušející jen některým pozůstalým, např. náhrada přiměřených nákladů spojených s pohřbem, náhrada nákladů na výživu pozůstalých či jednorázové odškodnění pozůstalých.

Skutečnost, že zákoník práce rozlišuje jednotlivé příjemce náhrady škody z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání a určité náhrady přiznává pouze zaměstnanci, např. náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění, zatímco jiné nároky přiznává jen pozůstalým, např. jednorázové odškodnění, nevyvolává podle

Ministerstva práce a sociálních věcí nerovnost. Náhrady poskytované jednotlivým skupinám poškozených, tedy poškozeným zaměstnancům na straně jedné a pozůstalým po nich na straně druhé, je třeba posuzovat v celém komplexu. Například jednorázové odškodnění pozůstalého dítěte představuje vedle sirotčího důchodu částku nejméně 25 000 Kč, zatímco zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz a pobírá invalidní důchod a náhradu za ztrátu na výdělků, žádná „částka navíc“ poskytnuta není. Pokud návrh poukazuje na skutečnost, že v důsledku zvyšování pozůstalostních důchodů (vdovských, vdoveckých nebo sirotčích) dochází u pozůstalých ke snížení náhrady nákladů na výživu pozůstalých, Ministerstvo práce a sociálních věcí podotýká, že stejná situace nastává i u zaměstnanců, kteří pobírají náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, v případě, že u nich dojde ke zvýšení plného nebo částečného invalidního důchodu nebo ke zvýšení výdělků po úrazu. V závěru svého vyjádření Ministerstvo práce a sociálních věcí poukázalo na problematičnost aplikace § 199 odst. 2 zákoníku práce v soudní praxi. Podle tohoto ustanovení náhrada nákladů na výživu všech pozůstalých nesmí úhrnem převýšit částku, do které by příslušela zemřelému náhrada za ztrátu na výdělků podle § 195 zákoníku práce. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR publikovaného v Bulletinu Nejvyššího soudu ČR pod č. 16/1987 je nárok na náhradu nákladů na výživu pozůstalých nárokem odvozeným od nároku zaměstnance, jenž utrpěl pracovní úraz, přičemž za změnu poměrů na straně poškozeného je třeba v souvislosti s tímto nárokem považovat i změnu v rozsahu schopností a možností zaměstnance, pokud by přežil pracovní úraz, poskytovat náklady na výživu pozůstalých. Ministerstvo práce a sociálních věcí nevyklučuje, že při výkladu § 199 odst. 2 zákoníku práce je možno vycházet ze zvýšeného průměrného výdělků rozhodného pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělků i pro účely náhrady nákladů na výživu pozůstalých.

Ministerstvo práce a sociálních věcí upozornilo ve svém vyjádření na to, že obdobné zmocnění jako v § 202 odst. 2 zákoníku práce je obsaženo v § 447 odst. 3 občanského zákoníku, který rovněž umožňuje pouze vydání nařízení upravujícího výši náhrady za ztrátu na výdělků nebo při invaliditě, jakož i na to, že podle § 448 občanského zákoníku náhrada nákladů na výživu náleží pozůstalým a že při výpočtu náhrady se vychází z průměrného výdělků zemřelého. V případě zrušení § 202 odst. 2 zákoníku práce by vznikla vážná nerovnost mezi poškozenými, kterým je poskytována náhrada za ztrátu na výdělků podle § 195 zákoníku práce, a poškozenými, kterým je náhrada poskytována podle § 447 občanského zákoníku, neboť vláda by byla zmocněna vydat nařízení o zvýšení náhrad za ztrátu na výdělků občanům odškodňovaným podle občanského zákoníku, zatímco zaměstnancům, kteří utrpěli pracovní úraz nebo u nichž byla zjištěna nemoc z povolání, by zvýšit náhradu za ztrátu na výdělků nemohla. Od roku 1996 je vydáváno vždy jen jedno nařízení vlády, kterým se zvyšují jak náhrady poskytované podle zákoníku práce, tak i náhrady poskytované podle občanského zákoníku. Ze všech uvedených důvodů zastává Ministerstvo práce a sociálních věcí názor, že § 202 odst. 2 zákoníku práce není v rozporu s principem rovnosti, a s návrhem na jeho zrušení zásadně nesouhlasí.

III.

Úprava podmínek, výše a způsobu náhrady za ztrátu na výdělků příslušející pracovníkům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání byla včleněna do zákoníku práce zákonem č. 20/1975 Sb., kterým se měnila a doplňovala některá ustanovení zákoníku práce, jako odstavec 2 § 202. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 188/1988 Sb. a zákonem č. 3/1991 Sb. a poté bylo s účinností od 31. července 1991 zrušeno zákonem č. 297/1991 Sb., o úpravě náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Zákonem č. 37/1993 Sb. byl zákoník práce opět doplněn v § 202 odstavcem 2 v tomto znění: „Vláda České republiky může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravit podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výdělků příslušející pracovníkům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.“

Toto ustanovení nabylo účinnosti dne 1. ledna 1993. Lze konstatovat, že bylo přijato a vydáno v mezích ústavně stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem (§ 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb.), neboť z těsnopiseckého přepisu zprávy o 16. zasedání České národní rady konaném ve dnech 20. až 22. prosince 1992 vyplynulo, že zákon č. 37/1993 Sb., o změnách v nemocenském a sociálním zabezpečení a některých pracovněprávních předpisů, byl přijat dne 22. prosince 1992 potřebnou většinou hlasů (104 poslanci byli pro, nikdo nebyl proti) a vyhlášen v částce 11/1993 Sb. rozeslané dne 31. prosince 1992.

IV.

Dle § 197 odst. 1 písm. c) zákoníku práce je institut náhrady nákladů na výživu pozůstalých rentou vyplácenou zaměstnavatelem pozůstalým jako jedno z odpovědnostních plnění v důsledku smrti zaměstnance následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání. Ustanovení § 199 zákoníku práce pak stanoví okruh oprávněných osob, způsob výpočtu této náhrady a vztah náhrady nákladů na výživu pozůstalých k dávkám důchodového zabezpečení poskytovaným z téhož důvodu.

Základní otázkou, kterou byl Ústavní soud při posuzování návrhu na zrušení § 202 odst. 2 zákoníku práce nucen řešit, je, zdali tím, že ve zmocňovacím ustanovení zákonodárce vytvořil prostor pro valorizaci náhrady za ztrátu na výdělku příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, neporušil ústavní princip rovnosti, pokud tak neučinil rovněž v případě náhrady nákladů na výživu pozůstalých.

Zodpovězení této základní otázky závisí na posouzení toho, zda mezi § 195 zákoníku práce upravujícím náhradu za ztrátu na výdělku příslušejícího zaměstnanci po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a § 199 zákoníku práce upravujícím náhradu nákladů na výživu pozůstalých existuje korelativní souvztažnost, jinými slovy, zda oba tyto nároky mají určitého společného jmenovatele umožňujícího aplikaci a respektování principu rovnosti. Podle názoru Ústavního soudu taková korelativní souvztažnost je u obou uvedených nároků evidentní. V základu obou těchto nároků je vazba na pracovní poměr (obecná platnost je omezena pouze určitými výjimkami) a v jeho rámci vzniklý pracovní úraz či nemoc z povolání, jež má za následek pokles výdělku zaměstnance postihující jej samotného nebo v případě jeho smrti pozůstalé odkázané na něj výživou. Nárok na náhradu nákladů na výživu pozůstalých podle § 199 zákoníku práce je odvozen od stejné škodní události, jaká opravňuje k uplatnění nároku na náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zákoníku práce, když právě při výpočtu této náhrady se výslovně odkazuje na § 195 zákoníku práce, speciálně pak i na § 195 odst. 4 zákoníku práce. Jinak vyjádřeno, pozůstalí zde nejsou odškodňováni jen proto, že zemřel ten, kdo jim přispíval na jejich výživu, ale právě z toho důvodu, že tato osoba zemřela následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, tedy za podmínky, kdy existovala objektivně vzniklá odpovědnost zaměstnavatele za škodu podle § 190 odst. 1 zákoníku práce, objektivně vzniklá právě proto, že zaměstnanec je v průběhu pracovního procesu vystavován určitým rizikům, posléze případně ovlivňujícím i osudy dalších členů jeho rodiny. Názor Ústavního soudu v této souvislosti respektuje i judikaturu obecných soudů, dle níž nárok na náhradu nákladů na výživu pozůstalých je nárokem odvozeným od nároku pracovníka, jenž utrpěl pracovní úraz (rozsudek NS ČSR sp. zn. 6 Cz 18/83), když v uplynulé době nedošlo ke změně legislativní koncepce obou náhrad ani ke změně interpretace judičiální, resp. doktrinární. Uvedené rozhodnutí přitom předpokládá i nutnost odvinutí výše náhrady nákladů na výživu pozůstalých i od změny v rozsahu schopností a možností pracovníka, pokud by přežil pracovní úraz, poskytovat náklady na výživu pozůstalých. Je nepochybné, že takovouto změnou je i zvýšení mzdy v důsledku její valorizace.

Poukaz Ministerstva práce a sociálních věcí na to, že náhrady poskytované jednotlivým skupinám poškozených, tedy poškozeným zaměstnancům na straně jedné a pozůstalým po nich na straně druhé, je třeba posuzovat v celém komplexu, je nepochybně namístě, neboť v některých případech se tyto náhrady vztahují pouze k jedné z uvedených sociálních skupin, aniž by zde existoval prostor pro nároky druhé sociální skupiny. Přesto však lze stěží souhlasit s názorem tohoto ministerstva jednostranně akcentujícím roli a význam jednorázového odškodnění pozůstalých, a to dokonce v tom směru, že tento nárok je uváděn v relevantní souvislosti i s náhradou nákladů na výživu, když přitom je současně zdůrazňováno, že žádná taková „částka navíc“ zaměstnanci naopak poskytována není. Podle názoru Ústavního soudu lze totiž stěží pochybovat naopak o tom, že tento nárok na jednorázové odškodnění zakotvený v § 197 odst. 1 písm. d) zákoníku práce má vedle materiálního podtextu i podtext imateriální vyjadřující ztrátu blízké osoby pozůstalých, participující na rodinných vztazích, a to nejen „svým výdělkem“. Rovněž tak nelze souhlasit s názorem Poslanecké sněmovny, podle kterého charakteristickým rysem tohoto institutu, tj. náhrady nákladů na výživu pozůstalých, je potřeba poskytovat hmotné zabezpečení pozůstalým bezprostředně v době ztráty jejich živitele, přičemž tak, jak se postupně konsolidují společenské vazby pozůstalých, hmotná stránka tohoto zabezpečení ustupuje do pozadí a přestává mít charakter bezprostředního zajištění pozůstalých, a to také s přihlédnutím k pravidelné valorizaci důchodů pozůstalých. Pojem „bezprostřední“ nemá totiž v ustanoveních zakládajících tyto nároky vůbec oporu (fakt případně podstatné změny v poměrech poškozeného a jeho dopad na nárok poškozeného je předvídan a upraven v § 202 odst. 1 zákoníku práce) a také odkaz na valorizaci důchodů pozůstalých jde zcela stranou smyslu a účelu poskytovaného odškodnění sledujícího náhradu skutečné škody odpovídající v dané době reálné existujícím ekonomickým poměrům.

Ústavní soud České republiky v řadě svých rozhodnutí vyložil obsah ústavního principu rovnosti. Ztotožnil se v nich [a to zejména v nálezech ve věcech vedených pod sp. zn. Pl. ÚS 16/93 (ÚS, 1, 194-195, 205-206), Pl. ÚS 36/93 (ÚS, 1, 179), Pl. ÚS 5/95 (ÚS, 4, 218), Pl. ÚS 9/95 (ÚS, 5, 137)] s chápáním ústavního principu rovnosti, jak byl vyjádřen Ústavním soudem České a Slovenské Federativní Republiky (ÚS ČSFR, 1992, R 11): „Je jistě věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Ani zde však nesmí postupovat zcela libovolně. ... Pokud zákon určuje prospěch jedné skupiny a zároveň tím stanoví neúměrné povinnosti jiné, může se tak stát pouze s odvoláním na veřejné hodnoty.“ Ústavní soud tímto odmítl absolutní chápání principu rovnosti, přičemž dále konstatoval: „rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy“ [Pl. ÚS 36/93 (ÚS, 1,

179)]. Obsah principu rovnosti tím posunul do oblasti ústavněprávní akceptovatelnosti hledisek odlišování subjektů a práv. Hledisko první spatřuje tudíž ve vyloučení libovůle.

Hledisko druhé vyplývá z právního názoru vyjádřeného v nálezu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 4/95 (ÚS, 3, 209): „nerovnost v sociálních vztazích, má-li se dotknout základních lidských práv, musí dosáhnout intenzity, zpochybňující, alespoň v určitém směru, již samu podstatu rovnosti. To se zpravidla děje tehdy, je-li s porušením rovnosti spojeno i porušení jiného základního práva, např. práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, některého z politických práv podle čl. 17 a násl. Listiny apod.“ [shodně Pl. ÚS 5/95 (ÚS, 4, 217-218)]. Hlediskem druhým při posuzování protiústavnosti právního předpisu zakládajícího nerovnost je tedy tímto založené dotčení některého ze základních práv a svobod.

Vycházejí z dosavadní interpretace ústavního principu rovnosti Ústavním soudem, jakož i předchozího rozboru dotčených ustanovení zákoníku práce, mezi § 195 tohoto zákoníku upravujícím náhradu za ztrátu na výdělku příslušejícího zaměstnanci po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a § 199 zákoníku práce upravujícím náhradu nákladů na výživu pozůstalých existuje srovnatelnost umožňující aplikaci a respektování principu rovnosti. Ústavní soud mezi uvedenými instituty neshledal ústavněprávně akceptovatelná hlediska odlišování subjektů a práv. V případné absenci valorizace náhrady nákladů na výživu pozůstalých při valorizaci náhrady za ztrátu na výdělku příslušejícího zaměstnanci po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání proto spatřuje porušení ústavního principu rovnosti ve smyslu vyloučení libovůle v odlišování subjektů a práv.

Ústavní soud v řízení o zrušení zákonů nebo jiných právních předpisů vychází z principu priority ústavně konformní interpretace před derogací, dle něhož v situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje dvě různé interpretace, přičemž jedna je v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy, a druhá je s nimi v rozporu, není dán důvod zrušení tohoto ustanovení. Při jeho aplikaci je úkolem všech státních orgánů interpretovat dané ustanovení ústavně konformním způsobem [viz nálezy ve věcech sp. zn. Pl. ÚS 48/95 (ÚS, 5, 171) a Pl. ÚS 5/96 (ÚS, 6, 203)].

V předmětné věci se tudíž zabýval otázkou, je-li dán prostor pro ústavně konformní výklad § 202 odst. 2 zákoníku práce, jenž by respektoval princip rovnosti mezi instituty náhrady za ztrátu na výdělku příslušejícího zaměstnanci po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a náhrady nákladů na výživu pozůstalých.

Dle § 202 odst. 2 zákoníku práce může vláda vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravit podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výdělku příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Uvedené zákonné zmocnění tudíž umožňuje vládě nařízením valorizovat náhrady za ztrátu na výdělku příslušející zaměstnancům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.

Mechanismus stanovení celkové výše náhrady na výživu pozůstalých se přitom dle § 199 odst. 2 zákoníku práce odvíjí od určení částky, do které by příslušela zemřelému náhrada za ztrátu na výdělku podle § 195 zákoníku práce, která je ale podle § 202 odst. 2 zákoníku práce valorizována (pokud vláda své oprávnění dané zákonným zmocněním využije). Propojení uvedených ustanovení § 199 odst. 2, § 195 a § 202 odst. 2 zákoníku práce pak vede k ústavně konformní interpretaci § 202 odst. 2 zákoníku práce, dle níž valorizace náhrady dle § 195 zákoníku práce má podle § 199 odst. 2 zákoníku práce za následek i zvýšení částky vymezující náhradu nákladů na výživu pozůstalých.

Uvedený závěr lze podepřít i poukazem na rozdíl ve stanovení výše náhrady za ztrátu na výdělku a náhrady nákladů na výživu pozůstalých. Náhrada za ztrátu na výdělku se stanoví přesně stanoveným způsobem výpočtu (§ 195 zákoníku práce) odvisícím od přesně kvantifikovaných parametrů, v důsledku čehož je možné ji valorizací přímo upravovat. Na rozdíl od ní náhrada nákladů na výživu pozůstalých je určena řadou apriori přesně nekvantifikovatelných, uvážení vyžadujících parametrů (obdobně jako je tomu u institutu výživného v občanském právu), v důsledku čehož je rozumné valorizovat pouze celkovou částku pro náhradu nákladů na výživu všech pozůstalých. Takto interpretovanému smyslu a účelu analyzovaných obou právních institutů odpovídá i ústavně konformní interpretace § 199 odst. 2, § 195 a § 202 odst. 2 zákoníku práce.

V situaci, kdy Ústavní soud dospěl k závěru o možnosti ústavně konformní interpretace § 202 odst. 2 zákoníku práce, nezbylo mu, než návrh Okresního soudu v Karviné na zrušení tohoto zákonného ustanovení zamítnout.

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 –
Redakce: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 –
Administrace: písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. – **Drobný prodej** – **Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39, Knihkupectví ČS, Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18, SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **Chomutov:** DDD Knihkupectví –Antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Knihkupectví Růžička, Šefíková 529/1057; **Napajedla:** Ing. Miroslav Kučerič, Svatoplukova 1282; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEČ, s. r. o., Sladkovského 414; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, KANT CZ, s. r. o., Hyberská 5, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Moraviapress, a. s., Na Florenci 7-9, tel.: 02/232 07 66, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 2:** NEWSLETTER PRAHA, Praha 2, Ing. Jaromír Hink – vydavatelství, Londýnská 31; **Praha 4:** PROSPEKTRUM, Nákupní centrum, Budějovická, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** Abonentní tiskový servis, Hájek 40, Uhříněves, BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, Poláčkova 1826; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplice:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** 7 RX, s. r. o., Mírová 4, tel.: 047/44 249, 44 252, 44 253; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Zátec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklama:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.